

HEMBYGDEN

Medlemsblad för
Upplands Väsby Hembygdsförening

Nr 3 September 2004
Årgång 33

Innehållsförteckning

Innehållsförteckning	2
Ordföranden har ordet.....	3
Hedlunds historier.....	4
Hallå där!	7
Hantverkare i Eds, Fresta och Hammarby socknar 1945.....	8
En soldat i släkten	10
Almqvistaren.....	11
Backspegel	12
Rättelser	14
Hjärtliga gratulationer på födelsedagen	15
Vårt ljudliga leverne nu och då.....	17
Regn	19
En silhuett som försvunnit	20
Tänk efter - före!	21
Rapport från Runby Nedra.....	23
Lösning till korsord 2/02.....	23
Korsord nr 3, 2004	24
Ärtigt.....	26
Ök- och smeknamn i Väsby	26

För innehållet i artiklarna svarar respektive författare.

Ansvarig utgivare: Inga Engdahl • Layout: Tryckpunkten (e-post: tryck.en@telia.com).

Tryck: Väsby Tryckeri. Tryckt med miljövänlig färg och miljövänligt papper i 550 ex.

Ordföranden har ordet

Glädje och sorg

Den sjätte juni var det dags för föreningens stora dag – 50-årsfirande med öppet hus och många gäster och inte minst soligt och varmt, många presenter och fina tal.

Dagen blev precis så som vi ville ha den.

En gåva som glädde oss mycket var löftet från kommunen om nyttillverkade tidstypiska grindar istället för de provisoriska som vi har sedan någon illvillig person stal de gamla ursprungliga för några år sedan. Vi ser otåligt fram emot överlämnandet av de nya grindarna. Tack kommunen!

En helt unik present fick vi av spelmannen Benny Johansson; en egen marsch tillägnad hembygdsföreningen. Den kommer vi att låta spelas vid högtidliga tillfällen.

Sorg fick vi samma dag då vi tog emot meddelandet att en av traktens verkliga entusiaster för hembygden och hembygdsvård gått ur tiden – Hugo Sabel.

Tack Hugo för den inspiration du gett oss under alla år.

Tro nu inte att vårt jubileumsfirande är över; vi har fortfarande kvar vårt digra höstprogram med vandringar, filmaftonen om Ryssligan i Bollstanäs, bokloppis och julmarknad bla och som vanligt vill vi förstås se er hos oss när vi bjuder på våra program.

Vi ses.

Kjerstin Björkman

ordförande

Vill du bli medlem i hembygdsföreningen?

Sätt in 110:- på postgiro 29 81 91-8

och ange namn och adress.

Hembygdsföreningen 50 år

EN FÖRTROLLAD LITEN SJÖ

Lördagen den 18 september

VANDRING

till

SNUGGAN

snart ett minne blott

Samling kl 11 vid östra parkeringen
Väsby Centrum

Anmälan till Kjerstin Björkman,
tfn 590 320 82

Medtag kaffekorg!

Ett program i samarbete med Vuxenskolan.

Hembygdsgården: Hagvägen2/Pukslagargatan
Hembygdsföreningen 50 år

FRÅN KROG TILL KROG

Lördagen den 2 oktober

VANDRING

Törnby - Roparudden och åter

Samling kl 11 vid Eds kyrkas parkering
Anmälan till Kjerstin Björkman,
tfn 590 320 82

Medtag kaffekorg!

Ett program i samarbete med Vuxenskolan.

Hembygdsgården: Hagvägen2/Pukslagargatan

Hembygdsföreningen 50 år

RYSSLIGAN

Per Söder

visar sin dokumentärfilm om mordet i
Bollstanäs 1919

Torsdagen den 23 september kl 19
i Grimstagården

Ett program i samarbete med Vuxenskolan.

Hembygdsgården: Hagvägen2/Pukslagargatan
Hembygdsföreningen 50 år

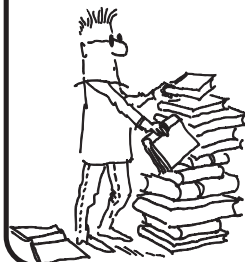
BOKLOPPIS

lördagen den 23 oktober

kl 13 - 15.

Skönlitteratur, deckare, humor,
lyrik, barnböcker, historia, konst,
natur, trädgård, hobby,
mat, pocketböcker.

Alla böcker till billigaste pris, nytt och gammalt.

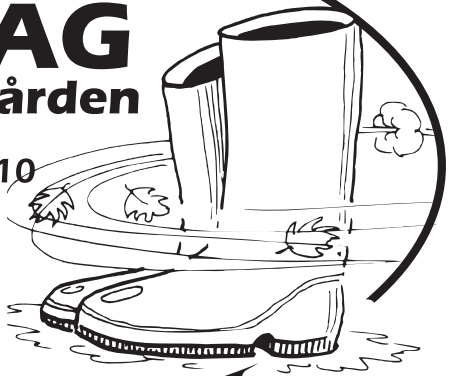
**Kom
och
fynda!**

Hembygdsgården: Hagvägen2/Pukslagargatan

STÄDDAG på hembygdsgården

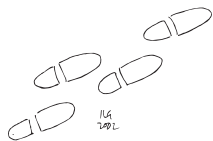
Lördag 23 oktober kl 10
Vi städar ute och inne

Alla välkomna
att göra en insats!

Hembygdsföreningen 50 år

KYRKVANDRING mellan Fresta och Ed

Lördagen den 6 november

Samling kl 11 vid Fresta kyrka

Anmälan till Kjerstin Björkman,
tfn 590 320 82

Medtag kaffekorg!

Ett program i samarbete med Vuxenskolan.

Hembygdsgården: Hagvågen2/Pukslagargatan

Hembygdsföreningen 50 år

STÖD VÅRT ARBETE!

Bli medlem i Upplands Väsby
Hembygdsförening!

Betala in 110 kronor – fr.o.m. år 2005 125 kronor–
på postgirokonto 298191-8.

Fyll i namn och adress.

Du får medlemsbladet Hembygden
fyra gånger per år.

I tidningen och i årsprogrammet kan du se
vilka aktiviteter vi har.

Vi hälsar dig välkommen såväl som medlem i föreningen
som gäst i hembygdsgården!

Hembygdsgården: Hagvågen2/Pukslagargatan

Lennart Hedlund, född och uppvuxen i Upplands Väsby, har lovat ge Hembygden några glimtar av sina barn- och ungdomsminnen. Här kommer den tolfte av

Hedlunds historier

Här är ett foto av Tidnings- eller Kiosk-Pelle, som på sin tid nästan var en institution i gamla Väsby. Fotot har vi fått låna av sonen Björn, som tyvärr inte hade ett i kioskmiljö.

Min första kontakt med Kiosk-Pelle härrör sig från tiden omkring 1935-36. Han värvade då mig för att på söndagar sälja ett antal tidningar i Glädjen-området. Jag sålde kanske mellan 10-

Melker Pettersson, Kiosk-Pelle, 1899-1972.
Fotograf okänd

15 stycken mot ett arvode av 5 öre per tidning. Lösnummerpriset var då 15 öre.

I kiosken stod förutom Kiosk-Pelle även hustrun och Maja, som hade mycket god kontakt med oss halvstora grabbar. Utanför kioskluckan låg alltid ett antal tidningar av skilda slag, bl.a. en med namnet Parisien med foton av diverse lättklädda damer, som för oss var mycket spännande. Vi försökte ju smygläsa den, men Maja hade ögonen med sig, så vi hann knappast se ett naket knä förrän hon tog ifrån oss tidningen med kommentaren: det där är ingenting för dig, Hedlund. Idag skulle grabbarna i den åldern nästan skratta på sig, om de såg sådana bilder...

Fru Pettersson hade jag också bra kontakt med och på 50-talet, då jag arbetade på CAP och också var engagerad i VIK och deltog i knattarbetet inom fotbollen, kunde det hända, som jag tidigare berättat, att jag fick låna en kartong Pompom choklad av henne för att ge knattarna en uppmuntran. Jag tiggde sedan en likadan på jobbet och betalade tillbaka dagen efter. Så kunde det gå till på den tiden (den goda tiden?).

FRÅG & SVAR

Integritetspolicy
Margareta
DAM-KÄNGOR KNAPP-SNÖR
af Irma CHEVREAU och
BOXKALF
C. Andersson & Björcks Skofabriks
Aktiebolag, Stockholm.

Hallå där!

Minns ni de s.k. gattrimmen? Sådana där ramsor, som barn har sagt till varandra i all tid, åtminstone sedan mitten av 1800-talet. Så långt tillbaka sträcker sig inte mitt minne förstås, jag var barn på 1940-talet och bodde i Bergslagen, vilket kanske till dels färgade den tidens rim och ramsor. Storstaden och industrisamhället hade sina egna.

Förvånansvärt många äldre rim och ramsor lever kvar än idag, om man börjar känna vänner och bekanta på pulsen. Rimmen handlar om kungen, påven och Luther, Bellman, pojkar, flickor, gummor, gubbar, kiss, bajs, Cloetta, Toy, Jonke på Mon och mycket annat. Här följer några exempel:

- Hallå där. Köp blåbär. Hallå där en gång till. Köp sill. Hallå där alla gånger. Köp randiga kalsonger. (Och dess varianter).
- Morsning, korsning, blandras, bondhund.
- Var ska vi göra? Ta ett par katter och köra. Om inte det går, tar vi dig och klår.
- Titta uppåt. Titta neråt. Titta på tummen. Vilken dum en.
- Kom inte hit. Det luktar skit, det luktar dunder och dynamit.
- Hårda bud i Mellerud, men värre vare i Gällivare.
- Solen skiner, köp gardiner. Månen ler, köp fler.
- Här vare livat, här vare glatt, här vare blommor i morsans hatt.
- I Kina går kineserna med långa bamburör. De fångar missionärerna och steker dem i smör.
- Tut sa båten, så gick bryggan. Där stod jag med väskan i halsen och gråten i

näven och önskade att jag inte hade kommit med.

- En, två, tre, fyra, alla byxor äro dyra. Den som inga byxor har, han får gå med ändan bar.
- Håll käften, knäpp västen och köp kola för resten.
- Tji fick du, tjock vart du, sen sprack du.
- Den som är stor och stark får gå i Folkets Park
den som är liten och klen får gå på Frälsningsarmén.
- Tack för maten, den var god. Elva spydde, resten dog (och varianter).
- Bjällerklang, bjällerklang
cykla bak och fram.
I ett hörn där stod en björn
och kysste direktörn.
- Allmän tystnad i vår klass
medan fröken går på dass.
- Tag det rätta, tag Cloetta.
Det har du rätt i, ta Mazetti.
Vad ska man tro?
Ta Marabou.
- För handen – Handolén.
För foten – fotogen.
- Monark är bra, Monark är bäst.
Monark är den som skramlar mest.
- Köp Opel och bli belåten.
Se naturen genom plåten.
- Renault – bilen för två.
En sitter i och en skjuter på.

Visst kom ni ihåg dem? Och det finns fler på lager.

Inga Lisa Gustafsson

Erweiterung	Erweiterung	Erweiterung des Distributionsbereichs (D11)			
Erweiterung	Erweiterung	USA	Europa	Asien	Rest der Welt
Region	Europa		USA	Asien	Rest der Welt
Produkt	Produkt		Produkt	Produkt	Produkt
Distributionskanäle	Distributionskanäle	Distributionskanäle	Distributionskanäle	Distributionskanäle	Distributionskanäle
Vertriebswege	Vertriebswege	Vertriebswege	Vertriebswege	Vertriebswege	Vertriebswege

© 2014 Pearson Education, Inc.

Erweiterung	Erweiterung	Erweiterung des Distributionsbereichs (D11)			
Erweiterung	Erweiterung	USA	Europa	Asien	Rest der Welt
Region	Region		USA	Asien	Rest der Welt
Produkt	Produkt		Produkt	Produkt	Produkt
Distributionskanäle	Distributionskanäle	Distributionskanäle	Distributionskanäle	Distributionskanäle	Distributionskanäle
Vertriebswege	Vertriebswege	Vertriebswege	Vertriebswege	Vertriebswege	Vertriebswege

© 2014 Pearson Education, Inc.

Activity indicators	Favourite of the month (January 2014)				
	France	UK	Spain	Sweden	Germany
Effect	Effectiveness, quality			Effectiveness	Appropriateness, quality
Access	Health Topics Self-Test Health Watch Health Stories		Self-Test	Self-Test Health Watch Health Stories	Health Topics Self-Test Health Watch Health Stories
Costs	Health Topics Self-Test Health Watch Health Stories	Self-Test	Self-Test Health Watch Health Stories	Self-Test Health Watch Health Stories	Health Topics Self-Test Health Watch Health Stories

© Adapted from www.nhs.uk

Activity indicators	Favourite of the month (January 2014)				
	France	UK	Spain	Sweden	Germany
Effectiveness	Health Topics Self-Test Health Watch Health Stories Health Watch Health Watch Health Watch Health Watch	Self-Test	Self-Test Health Watch Health Stories	Self-Test Health Watch Health Stories	Health Topics Self-Test Health Watch Health Stories
Access	Health Topics	Self-Test	Self-Test Health Watch Health Stories	Self-Test Health Watch Health Stories	Health Topics Self-Test Health Watch Health Stories
Costs	Health Topics Self-Test Health Watch Health Stories	Self-Test	Self-Test Health Watch Health Stories	Self-Test Health Watch Health Stories	Health Topics Self-Test Health Watch Health Stories
Time savings	Health Topics	Self-Test	Self-Test Health Watch Health Stories	Self-Test Health Watch Health Stories	Health Topics Self-Test Health Watch Health Stories

© Adapted from www.nhs.uk

En soldat i släkten.

Matilda kunde bara ta hand om sin lille son i en månad.

Hon födde honom på barnbördshuset Pro Patria den 3 september 1866. Hon lämnade honom till allmänna barnhuset med bara sitt namn och ”fader okänd”. Trots det blev det inbetalt 300 rikdaler i hans namn. Han hette Johan Donatus och alla i släkten har hela tiden vetat att pappan var en adelsman ur släkten Natt och Dag.

Johan Donatus var kvar på barnhemmet till han var åtta månader gammal. Då blev han fosterbarn hos Janssons på Drottningberget i Täby socken.

Varje år skulle han auktioneras ut och 1 mars 1875 bjöd Carl Fredrik Åberg och hans hustru under och Johan Donatus fick flytta. Men redan den 14 mars året därpå flyttades Johan Donatus tillbaka till sina gamla fosterföräldrar som nu bodde i Sandtorp i Hagby rote.

Anledning till flytten står att läsa i födelseboken:

”Till directören över stora Barnhuset i Stockholm.

Som det visat sig och för mig blivit styrkt att torparen G Adolf Åberg Fällbro, som försigt i Wåras mottog Barnhusbarnet No:11,364 Johan Donatus, aldeles försummad sätta detta barn i skola vill jag härmed ödmjukast anhålla, att detta barn ofvannämnda Johan Donatus måtte nu genast få förflytta åter till sina förra fosterföräldrar torparen Carl Fredrik Jansson som numera i Sandtorp under Hagby här skall berömligen vårda de fosterbarn nu bejära att återfå denna gossen.”

Täby den 23 september 1875.

Johan Donatus konfirmeras i Täby kyrka 1881

och har då tagit efternamnet Carlsson.

Redan som 19-åring tar han sold som båtsman No 10 Smedbom vid torpet Grönhagen i Fresta socken. Samma dag flyttar änkan Anna Sofia Palm, änka efter dragon Palm i Fresta som hittades ”ihjäl och sönderslagen” i närheten av hemmet den 2 juli 1884.

Johan går till kungs för att få gifta sig med Anna Sofia – han är ju inte 21 år än och den 13 april 1886 lyser det i Fresta kyrka mellan de två. Anna Sofia har ett barn med sig, Gerda Sofia och snart har Johan och Anna tre egna barn.

Johan och Anna flyttar till Täby och Västra Arninge där Johan blir dragon nr 28 Arnell och får ytterligare två barn med Anna Sofia. 1896 blir ett sorgens år för Johan och barnen; Anna dör i lungsot den 19 februari. Hur skall Johan klara hela den stora familjen? Snart kommer en

Johan Donatus, fotograf okänd

hushållerska till dragontorpet: Klara Josefina Karlsson från Vallentuna. Änka som hon är med en liten son tar hon platsen.

De fattar tycke för varandra och den 20 december gifter Johan Donatus om sig med Klara Josefina.

Nu blir det ännu fler barn, fyra barn får de tillsammans det sista Irma Linnea född den 25 februari 1906, min svärmor.

När indelningsverket avslutades 1901 blev Johan Donatus kvar i Dragontorpet en tid och försörjde sig och familjen på sk småbruk och som plåtslagare och förtennare. Johan dog i cancer den 12 januari 1933.

Ja, det är historien kring en av soldaterna i släkten. Johan Donatus var en man med ett

märkligt liv. Född Natt och Dag, av prästen i Täby som inte tyckte att en barnhusunge skulle ha ett adligt namn fick han namnet Carlsson, som båtsman tog han namnet Smedbom och som dragon i Västra Arninge namnet Arnell.

Stilig var han också, se bara på fotot av honom här intill.

Min svärmor berättade att när hon var barn kom det någon gång på somrarna två fina damer i "krinolin" med parasoller ut från Stockholm och satt i syrenbersån och drack saft och pratade med familjen på dragontorpet. Ibland skulle de stanna över natten och det blev förstås extra spännande.

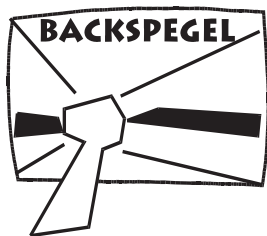
Kjerstin Björkman

Almqvistaren

En Måne, dock, som mitt i natte
är bättre än en sol, som redan ha
På enslig stig jag övergiven går,
och blåsten viner;
jag har ej sol och ingen måne m
Gud han sig förbarme
över mig den arme.
En liten Måne,
O Herre, du mig låne!

C J L Almqvist, ur Sesemana

Loppis

Loppis i ladugården den 3 april inbringade kr 5.141:-

Inga Lisa Gustafsson

Barbro Lindberg-Fredriksson, Saga Granfors och Birgitta Baumann i säljartagen. Foto Inga Lisa Gustafsson

Cykeltur

Den 25 april samlades nio personer vid vägskälet vid Lindhem och en cykeltur genom Väsby's tre socknar genomfördes under ledning av Klas Lundkvist. En trevlig tur i lagom takt.

Gustafsson

Så ska det låta!

Programpunkten "Allsång på tunet" förvandlades till "Allsång i ladugården" på grund av dåligt väder. Sångarglädjen hos deltagarna var det dock inget fel på.

Britt-Mari Nygård och hennes spelmän ledde med sedvanlig bravur den blandade sångkören över daggstänkta berg, förbi Smålands villande mo, i havsörnsvalsen genom bullfest hela da'n fram till konvaljens avsked.

I pauserna sjöng Britt-Mari och Kerstin Lindqvist solo och i stämmor. Orkestern, som bestod av Hans Holmberg, Kerstin Lindqvist och Olle Gustafsson på dragspel, Pelle Wallin på fiol och gitarr och Lennart Axborn på bas, gjorde också egna framträdanden med publikvänliga låtar.

Arrangemanget var mycket trivsamt och förhoppningsvis kan det återkomma, på tunet eller i ladugården.

Inga Lisa Gustafsson

*Britt-Mari Nygård leder allsången
Foto: Inga Lisa Gustafsson*

Nationaldagen

I strålande solsken firades nationaldagen traditionsenligt på Hembygdsgården.

Många besökare fyllde tunet och den festliga stämningen från förmiddagens jubileumsfirande dröjde sig kvar under hela eftermiddagen.

Firandet inleddes med att Väsby folkdansgille, i sina färgrika dräkter och med medlemmar i alla åldrar, framförde några danser på gräsplanen. Därefter hälsade Hembygdsföreningens ordförande Kjerstin Björkman alla varmt välkomna. Efter sång av barn från Väsby musikklasser och musik av Väsby spelmän var det dags för den högtidliga medborgarskapsceremonin. I år kunde kommunfullmäktiges ordförande Gunilla Eriksson hälsa ett 30-tal nya svenska medborgare välkomna. Sedan sjöngs nationalsången unisont och Väsbykören framförde några sånger.

Till traditionen hör att Årets Väsbybo skall hålla tal på Nationaldagen och i år fick vi höra Anna-Karin Sundén, ordförande i föreningen

Kerstin Hammarin i kaffetältet- Foto: Inga Lisa Gustafsson

All Fair, tala om etikfrågor inom idrotten.

Nationaldagsfirandet avslutades med den svenska sommarsalmen framför andra ”Den blomstertid nu kommer”

Kerstin Kéry

Väsby Folkdansgille på tunet. Foto: Inga Lisa Gustafsson

Friluftsgudstjänst

Oro för vädret får man alltid ha när det är dags för friluftsgudstjänsten. Antingen har det just regnat eller ser ut som det ska till att regna och så även i år. Filtar och sittdynor passar bra.

Sommarens gudstjänst inleddes av Göran Dalman och Ann Eiderfors med ”Brudmarsch från Delsbo” på dragspel. Pastor Ulf Gustafsson och hembygdsföreningens ordförande Kjerstin Björkman avlöste varandra med välkomstanföranden. Pastor Bengt Säker läste bibeltexterna. Dagens tema var kallelser till Guds rike och predikan hölls av pastor Ove

Sommar.

Många vackra sommarsalmer klingade ut över tunet och när den sista tonat ut, avslutades gudstjänsten med ”Gånglåt från Äppelbo” och de som ville kunde gå ner till ladugården och dricka kyrkkaffe och det ville de flesta. 75 personer deltog i gudstjänsten, som nu hölls för fjärde året. Vi ser redan fram emot nästa års ekumeniska friluftsgudstjänst – medtag paraply.

Inga Lisa Gustafsson

Samling till gudstjänst. Foto: Inga Lisa Gustafsson

Rättelser

I föregående nummer av Hembygden kunde läsas att Ann Marie Widlund är syster till Bertil Widlund. Så är inte fallet.

Hedvig Lundqvists hus låg på Industrivägen, inte på Optimusvägen. Vi ber om ursäkt för felaktigheterna!

Red.

Hjärtliga gratulationer på födelsedagen

Att inte fira 50-årsdagen den 19 januari utan skjuta upp festligheterna till den 6 juni visade sig vara ett klokt beslut. Ingen behövde stampa snön av pjäxorna i farstun precis, utan solen sken och kaffet kunde drickas under äppelträden vid hembygdsgården.

I mangårdsbyggnaden tog ordförande Kjerstin Björkman emot med laxpiroger och vitt vin. Först ut bland gratulanterna var Göran Furuland, ordförande i Sveriges och i Stockholms läns hembygdsförbund och Kjell Nilsson, hembygdskonsulent i länsförbundet. De överlämnade hembygdsrörelsens standar och flera bokverk.

PRO representerades av P O Brorsson, som uppvaktade med två rosenjasminer för plantering utomhus och pelargoner i kruka.

Ulla-Britt Ljung, förvaltningschef vid Kultur- och fritidsnämnden överlämnade tillsammans med Lena Melin från Gunnes gård ett presentkort på nya grindar till hembygdsgården samt

en vas med vackra blommor. Centerpartiet, folkpartiet och studieförbundet Vuxenskolan uppvaktade med ampelhållare, ampel och pelargon samt marschallhållare i gammalt smide.

Många föreningsmedlemmar mötte upp för att delta i festligheterna och i vimlet syntes också representanter för andra föreningar, församlingarna och politiska partier. Hembygdsföreningens hedersordförande Bertil Widlund med fru var förstas också på plats.

Benny Johanssons trio underhöll med 50-talslåtar från förstukvisten. Kl. 13:30 klev Kjerstin Björkman upp på trappan till Zamores stuga och höll ett litet tal inför vernissagen av fotoutställningen ”Väsby då och nu”. Bredvid sig hade hon Benny Johansson, som på klarinett lät sin ”Jubileumsmarsch” klinga ut över tunet, en marsch som han enkom komponerat till hembygdsföreningens 50-årsfirande.

Göran Furuland klippte det blågula bandet

Göran Furuland och Kjell Nilsson överlämnar present till Kjerstin Björkman. I bakgrunden Kerstin Kéry. Foto: Inga Lisa Gustafsson

Benny Johanssons trio på förstukvisten. Foto: Inga Lisa Gustafsson

och höll ett högtidstal från trappan: ”Upplands Väsby hembygdsförening 50 år – Svenska Flaggans dag den 6 juni 2004. Stockholms läns hembygdsförbund och Sveriges Hembygdsförbund vill framföra sina varmaste gratulationer och lyckönskningar på 50-årsdagen.”

Evert Baudou: ”Hembygdsrörelsen är en folkrörelse, som funnits i hundra år och nu har en halv miljon medlemmar. Varifrån har denna folkrörelse fått sin styrka? Trots globalisering, ett gränslöst samhälle och en bedövande ström av information från hela världen, så lever känslan för hembygden och gångna generationer, det är en kraft som ligger i de upplevda platserna, miljöerna och minnena. Hembygdsrörelsen har växt nerifrån, den är förankrad i skiftande kulturmiljöer och har överlevt ett sekels ekonomiska, sociala och politiska förändringar. Det är landets största avgränsade målgrupp för ett kulturarvsarbete, en enormt stor grupp, som kan nås för en dialog som bygger på kunskap och intresse. Jag vill fråga: Är inte hembygdsrörelsen själv ett av de största kulturarven vi har i Sverige? Ett arv som vi skall bruka och stödja.” Slut på citat!

Ta till er de orden och mitt motto: Bevarandet och utvecklandet av kulturarvet är en grund för ett gott liv.”

Fotoutställningen var öppnad och den är till stor del baserad på foton tagna av Lennart Hedlund. Lennart var på plats och fick också kliva upp på trappan och visa upp sig. Hans bilder kan sägas representera ”Väsby då”. Många av de foton, som visar ”Väsby nu” har tagits av Arnold Härmak, som visade och förklarade var fotografierna tagits för dem som behövde vägledning.

Eftermiddagen förflöt under gemytlig stämning. Hembygdsföreningen bjöd alla som ville ha på kaffe och bröd, fler musiker slöt upp och förstärkte den ursprungliga trion. Klockan fyra vidtog nationaldagsfirandet, refererat på annan plats.

Vi tackar alla, ingen nämnd och ingen glömd, som hjälpte till att göra vårt 50-årsjubileum till en minnesvärd upplevelse!

Inga Lisa Gustafsson

Vårt ljudliga leverne nu och då

Decibel, ett begrepp i fokus

I dagens synnerligen ljud- och bullerfyllda samhälle används begreppet decibel allt oftare. Decibel, förkortat Db, är en logaritmisk enhet för jämförelse mellan intensiteter eller effekter, t ex skillnaden mellan två ljudintensiteter. Absoluta värden av intensiteter eller effekter kan anges i Db i jämförelse med en given referensnivå.

Trafikflyg skapar bullermatta

Efter öppnandet av den tredje landningsbanan på Arlanda flygplats förekommer i samband med vissa vindriktningar att flygplanen i tät följd passerar över de centrala, tätbebyggda delarna av vår kommun. Detta medför hårda bullerstörningar med höga decibeltal, vilket skapat upprörda protester och debatter i bullerfrågan hos både befolkningen, folkvalda politiker och media.

”Ljud- och bullerfällan”

Teknikens många olika landvinningar genom tiderna har medfört att många människor i vår del av världen, på ett smygande sätt, ibland nästan manipulerande sätt, hamnat i en ljud- och bullerfälla. Denna innebär att de drabbade i sitt dagliga liv måste vistas i en miljö med ofta mycket högfrekventa ljud- och bullernivåer. Dessa har bevisligen inneburit miljöstörningar och i vissa fall irreparabla skador på de utsatta mänskliga hörselorganen. Vetenskaplig forskning pågår för närvarande beträffande huruvida buller även har skadlig inverkan på bullerutsatta människors hjärt- och kärlsystem.

Det är ett ovedersägligt faktum att var vi än befinner oss i det ”moderna samhället”, så är vi ständigt utsatta för ljudfenomen inom olika frekvensområden. Där finns alla kategorier ljudkällor representerade, t ex motorljuden och däckfriktionen på våra vägar, där trafiken på motorvägarna löper praktiskt taget dygnet runt. De luftburna ljudkällorna i form av trafik- och

stridsflygplan har redan berörts. De nödvändiga maskinparkerna inom landets olika industrigrenar, exempelvis byggindustrins schaktmaskiner och dunkande pålkranar, jordbrukets traktorer och skördetröskor, det moderna skogsbrukets rationella avverkningsprocessorer, motorsågar samt dessutom skotare och kultivatorer, gruvindustrins kraftiga bergborrar och jättelika malmtruckar, liksom den grafiska industrins hypersnabba presspark. Alla bidrar de till den förvisso nödvändiga och nyttobringande, men dock så högljudda, bullermixen.

För handhavare av maskiner inom de bullerbemängda industrierna är hörselskydd ett absolut måste. Detta borde även gälla alla de människor i vårt land, som många gånger per sommar drar omkring bullrande och osande motorgräsklippare på sina gräsmattor i ett slags överdrivet nit att hålla dessa ständigt nyklypta.

Även en sådan till synes oskyldig verksamhet som daghem för barn, ”dagis”, utgör ibland en miljö med höga ljudfenomen. De ljusa barnrösterna, som kan vara så ljuvliga att höra ute i det fria, kan i mångfald i ett slutet rum låta rent plågsamma. I lekarnas yra försöker ungarna röstledes kommunicera genom att skrika till varandra för att om möjligt överrösta andra barn, som finns i deras omedelbara närhet i rummet, och även de kommunicerar skrikande till varandra. Resultat: ett kakafoni av ljusa barnröster med nog så högt Db-tal.

Höga ljudvolymmer via radio, TV, ljudbandsplayare, CD-spelare och inte minst direktkopplade instrumentförstärkare, som dagens teknik erbjuder, hör ju mest ungdomen till. Jag har dock hört såväl ungdomar som vuxna säga: ”Det är så härligt att fylla rummet med musik som är stereoåtergiven med mycket hög ljudvolym, luta sig tillbaka i en bekväm stol för att bara lyssna och riktigt koppla av”.

Jag glömmer aldrig mitt första möte med ett pop-band "live" på nära håll. Vid riksspelmansstämman i Mora 1966 kom vi, några uppländska spelmän, gående på en trottoar i centrala Mora. Vi nalkades en stor lastbil, som stod parkerad och hade ett gäng ungdomar på flaket. Just när vi skulle passera lastbilen, brakade ett fruktansvärt ljud loss. Det kom som ett bombnedslag med så hög ljudvolym att det kändes som om trumhinnorna skulle brista. Det måste ha varit ett decibeltal, som inte var av denna världen, som fick oss fyra spelmän att så när fara in i husväggen, som vi gick utmed.

Denna "big bang" kom från gossarna på lastbilsflaket. De visade sig vara ett lokalt popband, som dragit på sina ljudförstärkare maximalt, eller som det hette "öppnat alla kranar för fullt ös", just som vi fyra bondspelmän råkade passera.

Det ringde i öronen en lång stund efter den hemska ljudchocken. Vi hade ju befunnit oss bara någon meter från högtalarna, när det okontrollerade ljudet träffade oss som ett knockoutslag. När vi i någon mån hade återfått hörseln, fick vi veta att våra unga musikantkollegor där uppe på lastbilen ingick i ett lokalt arrangemang kallat "Taktatta", till förmån för byggande av ett nytt tak över Moras ishockeyrink.

Inte kunde jag då ana att jag, ett tiotal år senare, skulle komma att ha en mikrofon i absolut miniformat monterad på min ägandes fiol. Denna lilla ljudtekniska finess, stor som ett par fiskfjäll, bidrar till att jag, om så önskas, kan via en högklassig förstärkare frambringa tonstyrkor, som nästan får takfärgen att ramla ner i den lokal, där jag befinner mig.

Tystnad, en bristvara

Vi kan bara konstatera att vi måste acceptera att leva med den kraftiga ljudmix, som dagens samhälle bjuder. Den är ju av sådan art, att de ursprungliga naturljuden av olika slag, i det närmaste trängts undan på vissa lokaler,

åtminstone inom tätbefolkade områden. De mångstämmiga naturljuden, som förekom tidigare i det gamla jordbrukarsamhället, är ju snart ett minne blott. Det vilar en viss tragik i detta faktum att många i dagens unga generation och kommande generationer knappast har en aning om hur det lät en gång i tiden, innan den nya monotona ljudmixen trängt undan den väl komponerade blandning av naturljud, som en gång dominerade.

Tystnad är idag närmast en bristvara hos invånarna i vårt samhälle. Inom turismnäringen söker man nu finna sådana ensligt belägna platser i vårt land, där kriterierna för tystnad och rofylldhet kan anses vara uppfyllda, allt till fromma för gästende semesterfirare, som önskar uppleva lugn miljö. Det har emellertid visat sig vara en svår uppgift att finna just sådana platser inom bekvämt räckhåll för de vägfärande.

Innan den stora mekaniseringsvågen sköljde över oss efter andra världskriget, så bjöds vi en mjuk, väl avvägd naturlig ljudflora. Höga ljudvolymerna och buller förekom nästan enbart i de orter till vilka tung industri var lokaliserad. Upplands Väsby var i viss mån en sådan ort. Utanför denna var det i stort sett agrar verksamhet som dominerade.

Författarens minnesbild när det gällde 1940-talets ljudupplevelser på en lantgård i den östra delen av Hammarby socken, var ungefär denna: Man levde i en närmast bullerfri miljö, möjligen med undantag för de enstaka åskväder, som drog förbi några gånger om sommaren.

De ljud som förekom på gården var mest djurens olika läten. Kornas råmanden vid mjölkningsdags, hästarnas gnäggande från stallet eller när de släpptes för bestesgång om kvällarna. Tuppens galande och hönornas kacklande hördes mest hela dagarna och grisarnas vardagsläten var i regel enbart belåtna grymtningar. Ladugårdsskatterna jamade inställsamt och bevakande, när de ville få sina mjölkfat fyllda med spenvarm mjölk. Under bröllopsbestyren i mars månad hade de en helt annan

ton i pipan, rått och ohämmat vrålade de ut sin passion i rena urtidsläten.

Bland gårdens ljud sommartid ingick ladu-svalornas och tornseglarnas glada skrin, när de for fram som pilspetsar mot skyn under ljusa sommarkvällar, liksom kornknarrrens knarrande läte, som brukade höras från Byggevreten åt Nälehället. Ibland hörde man även enkelbeckasinens, även kallad horsgöken, svirrande läte som den frambringar med vingpennorna och ej med rösten. Sånglärkans och storspovens jubeltoner ingick som ett par sköna röster i fågelkörens stora och mångstämmiga vårsymfoni.

Gökens rop ”ko-ko” gjorde alla lätta till sinnes. Man var mån om att lokalisera och kommentera från vilket väderstreck gökropet kom. ”Västergök är bästergök, men södergök är dödergök”, hette det. Det ansågs även klarlagt att göken slutade ropa så snart den såg årets första höhässja på åkern.

Av mekaniska ljud var det bara rasslet från de hästanspända maskinerna, d.v.s. slättermaskinen dragen av två hästar och självbindaren, som drogs av tre hästar. I övrigt var det tröskverket på logen och hackelsemaskinen på stallkullen, som temporärt utgjorde gårdens motorljud.

När vid enstaka tillfällen någon bil eller mo-

torcykel letade sig fram till gården, medförde dessa en bullerfaktor som totalt bröt den dagliga, normalt lågmälda ljudmiljön. För att inte tala om när det första dubbeldäckade flygplanet flög över på låg höjd på 1930-talet. Då föreföll det som om domedagen vara nära.

Jag vill på intet sätt förneka den enorma utveckling vi upplevt på de flesta områden under det sista halvsekle. Vid ett försök till jämförelse mellan dagens och gårdagens levnadsförhållanden kan man bara konstatera att vi på den materiella sidan, med hjälp av bl a miljöstörande teknik och dess buller och bång, skapat goda ekonomiska förutsättningar och erhållit en så hög generell levnadsstandard, att denna torde ha verkat utopisk för de invånare som levde här för sextio år sedan.

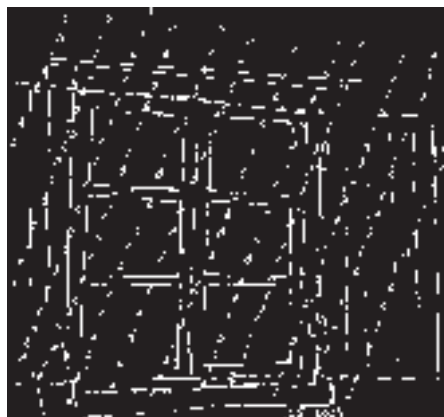
När det gäller dagens sammantagna ljudmiljö, så måste vi nog tyvärr konstatera att vi sitter obönhörligt fast i ljud- och bullerfällan med dess brist på naturliga, omanipulerade ljud. Det är en typ av fattigdom, som vår och kommande generationer människor får leva med och aldrig lär slippa ur.

Lars E Jansson

Regn

Tunga faller regnets droppar,
studsar liksom upp och hoppar
på mitt fönsterbleck
i ett, i ett.

Ur diktsamlingen ”Göra en ledsen glad” av
Ingegerd Hedin, Runbybo

En silhuett som försvunnit

För några årtionden sedan var mjölkpallen en självklar del av landskapsbilden. Sedan slutet av sextiotalet har pallarna försvunnit, en efter en. Mjölken hämtas med tankbil och pallarna behövs inte mer.

MITT I BYN, hos Svasse Bäck på Säterivägen (f.d. Fisk-Pelles) står också en mjölkpall, importerad från Öhn i Strömsund. Foto: Inga Lisa Gustafsson

Erik Wallin på mjölkpallen utanför Signhildsro. Foto: Inga Lisa Gustafsson

I väntan på transport ställdes mjölkkanorna, försedda med leverantörsnummer, på mjölkpallen. Om flera gårdar delade på ett mjölkbord, trädfades man vid avlämnandet av mjölken och kunde byta några ord.

De flesta mjölkpallar är som sagt borta. En som satt upp ett nytt mjölkbord åt sig är Erik Wallin på Klockargårdsvägen i Fresta. Inte för att han skall lämna någon mjölk, utan för att det ser trevligt ut och passar ihop med det gamla huset Signhildsro.

Inga Lisa Gustafsson

Läs gärna "Mjölkbordets historia" av Tor-

Annars var de stabilt byggda. Stolparna brukade vara av ek så att pallen skulle kunna stå emot väder och vind så länge som möjligt. Ovanpå stolparna lade man det virke man hade. Pallens höjd skulle vara i nivå med mjölkbilens flak.

Tänk efter - före!

Tankar kring god vård och hantering av hembygdsmuseums samlingar. Av Göran Furuland

Handlingslinjer.

Att för framtiden rädda och på rätt sätt vårda alla de byggnader och föremål som föreningen vill dokumentera, behålla och visa kommande släkten kräver sunt förnuft, en del kunskap, en portion målmedvetenhet och förmåga att prioritera. De byggnader och föremål som nu finns och anses skyddsvärda ökar för varje dag i antal och omfattning. Om man inte bokstavligen skall drunkna i mängden av museiföremål så tvingas man noga tänka efter vad som skall sparas. Varje hembygdsmuseum behöver skapa en "museipolicy" eller dokumentationspolicy eller med andra ord ett rejält praktiskt handlingsprogram.

Det finns nu i Sverige ett "vårdberg" som på många håll går igenom och måste gås igenom och kanske gallras. Här behövs en klar målsättning och regler bör uppställas som gör insamling och vård av tillkommande föremål och byggnader hanterbart, utrymmes- och kostnadsmissigt och också mer meningsfullt.

Dokumentera!

Möjligheterna att dokumentera samtidigt har aldrig varit rikare och utmärkta tekniska hjälpmedel står till förfogande. Samtidigt stiger kostnader och utrymmesbehov raskt eftersom mängden av objekt som är "önskvärda" att samla ökar i allt snabbare takt.

Insamling, vård och levandegörande kräver alltså att man sätter sig ner och skriver klara och rimliga regler och förhållningssätt. Det är nödvändigt om kommande släkten skall kunna ta vid där vi slutar vårt arbete och samlingarna ska kunna användas på ett vettigt och åskådligt sätt.

Låt mig av praktiska skäl göra en distinktion och renodla ett resonemang. En hembygdsgård och ett hembygdsmuseum behöver inte alltid vara samma sak. Hembygdsgården, å ena sidan, kan vara en tidstypisk gårdsanläggning, större eller mindre, präglad av en viss tid och en viss verksamhet. Föremål och byggnader som är från andra tider, äldre eller modernare, och som inte hör hemma eller är önskvärda där kräver andra lämpliga miljöer eller placeringar. Från pedagogiska och museimässiga utgångspunkter torde en hembygdsgård bli bäst om dess identitet kan stärkas av representativa objekt och inte fyllas av omotiverade tillskott som faller ur ramen. Ett hembygdsmuseum, å sin sida, kan variera stort i utformning. Det behöver alltså inte vara en ren gårdsanläggning. Så vill jag på enkelt och praktiskt arbetstekniskt sätt formulera begreppen hembygdsgård respektive hembygdsmuseum. Det finns naturligtvis mellanformer och andra sätt att resonera.

Mönsteranläggningar.

I. Norrlanda Fornstuga.

Med utgångspunkt från min uppdelning så låt mig ge ett par goda exempel på anläggningar som arbetat med klara målsättningar. Norrlanda fornstuga på östra Gotland är en homogen tidspräglad hembygdsgård.

Målet för skapandet har hela tiden varit att samla ett bestämt antal byggnader och redskap som är representativa för ett visst tidsskede och som med sina byggnader fullkomnar en genuin gårdsmiljö. Där finns, med tillhörande föremål, bostadshus, redskapsbod, ladugård, slätterbod, strandbod,

vippbrunn, smedja, torkbastu, dass osv. När denna autentiska miljö är uppbyggd och klar har man satt punkt. Man tillför inget mer utan vårdar och använder sedan miljön för besök, kulturaktiviteter och berättelser. Jag kan garantera att ett besök på gården Norrlanda fornstuga ger en ovanligt homogen/harmonisk upplevelse. Gör ett besök ni som inte varit där - man kan faktiskt fyllas av andakt. Man har alltså haft ett klart mål och man har uppfyllt målet.

II. Östervåla möbelmuseum.

Det andra exemplet är Östervåla i nordvästra Uppland. Där har man en traditionell hembygdsgård med sina av allmogetyp naturliga byggnader. Till detta har man velat skapa ett hembygdsmuseum som speglar hela bygdens **speciella själ**. Östervåla har under lång tid från 1800-talet och långt in på 1900-talet haft ett dominerande näringsfång i möbeltillverkning, speciellt stolar. Hela bygden har varit involverad och hela familjer har sysslat med detta. Man har då sparat autentiska snickarverkstäder och skapat ett stolmuseum och dessutom lyckats etablera ny snickar- och bildhuggerutbildning med länsstyrelsens hjälp och näringspolitiska bidrag.

Hantverket har kunnat leva vidare i moderniserad form och man har dokumenterat inte bara den agrara miljön i den traditionella hembygdsgården utan även fångat den verklighet och speglat den betydelse som möbeltillverkningen utgjorde när hantverk och industri blev nödvändigt komplement till jord- och skogsbruk och t.o.m. dominerande. Och man skiljer på anläggningarna så att området delas upp i naturliga delar. I utställningarna om möbelhantverket söker man spegla även människornas sociala situation och beroende av möbelhantverket. Jag anser att dessa två anläggningar, Norrlanda Fornstuga och Östervålaanläggningen, är mönsterbildande exempel. Bägge anläggningarna har nått sitt bestämda mål att fånga gårdens respektive bygdens "själ" under olika tidsepoker och genom detta fått sina naturliga avgränsningar.

Slutsatsen är klar. Har man en "hembygdsgård" så som jag beskrivit den, så bör man sträva efter enhetliga inslag och samlingar som kan knytas till trakten och kännas autentiska och naturliga. Nya objekt, föremål eller byggnader kanske man till och med ska avstå ifrån eller ge en helt ny miljö avskild från tidigare anläggningar. Man behöver som sagt veta vad man skall samla. Det blir lättare för kommande generationer att ta över.

Många hembygdsgårdar har inspirerats av Skansen. Det har lett till ganska brokiga miljöer. Här behöver man denna diskussion om framtida inriktning, inte minst för det egna arbetet som ju inte skall bli för betungande. En målsättning hjälper till att avgränsa arbetet och gör det intressantare. Man kan också lättare tacka nej till gåvor som inte passar in. Man behöver inte gapa över allt. Vi behöver pedagogiska, begripliga intresseväckande samlingar som kan ge skolklasser och andra besökare en förståelig bild av olika skeden.

Behöver man professionell hjälp i detta arbete så ställer hembygdskonsulenter, centralmuseer och läns museer upp med rådgivning. Det gäller att ge sig tid att fundera och begrunda hur man vill ha det. Så småningom blir förhoppningsvis alla våra hembygdsgårdar mönsteranläggningar med klara målsättningar och ingen behöver känna dåligt samvete. Skapandet av hembygdsgårdar och samlandet av miljöer och föremål ska vara något positivt som man med glädje och stolthet ägnar sig åt.

Forts. i nästa nummer

Inbrott

Natten mellan 2-3 juni hade hembygdsgården påhälsning av någon eller några, som roade sig med att bryta upp dörrarna till Zamores stuga, visthusboden, Annelis keramikbod, källarnedgången och vedboden. Man såg sig om på alla ställen och fann det värt att ta med sig keramikbodens växelkassa och föreningens motorgräsklippare. Inbrottsverktyget, en kofot, återfanns i potatislandet.

Inga Lisa Gustafsson

Lösning till korsord 2/02

Vinnare i nr 2/04

Karin Nordgren
Bosse Appelgren
Barbro Odenrick

Korsord nr 3, 2004

1			2		3	4	5		6			7
				8								
9	10	11		12					13	14		
15										16		
		17				18		19				
20	21	22			23							
24					25					26	27	
28			29	30			31			32		
33				34				35	36			
37		38	39					40				41
42					43	44		45				
46					47		48					49
		50					51					

Konstruktör: Lennart Hedlund

**Lösningen insändes senast 12 oktober till:
Hembygden, Box 40, 194 21 Upplands Väsby**

Vågräta

1. Så hette von Döbeln innan han blev adlad
6. Die Leander
8. Att förtöja
9. Är inne
13. Motorship
15. Träsk
16. Måste man enligt somliga
17. Sluttande mark
18. Husrum
20. ”Pillertrillare”
24. Hinduisk ledare
25. Halvgräs
26. Maka till Ägir
28. Sveriges Radio
29. Opera av Richard Strauss
32. Nya Testamentet
33. Kan man vara arg som ett
34. Man med anknytning till Sättra och Antuna
37. Materieartikel
40. Ingenting med het
42. Högerbiflod till Donau
43. Samma som FN
45. Vill en del sig för solbrännans skull
46. Ensam i sin art
47. Sade
49. Oden
50. Finns ofta i tub
51. Bör ej köttet vara

Lodräta

1. Blåstes i före yttersta dagen
2. Pensionerad präst eller professor
3. F.d. partiledare
4. United Nations
5. Kan man få till kaffet i ett radioprogram
6. Republik i södra Afrika
7. Läkemedel
10. På
11. Mellan bergssluttningar
12. Bo
14. Dam med anknytning till Lilla Väsby
18. Ett ord som bara finns på svenska
19. Dallrande massa
21. Renlevnadsman
22. Lever ofta av ost och mjöl
23. Fås mången under badsäsongen
27. Rektangulär överbyggnad ovanför taklist
30. Anonyma Alkoholister
31. Modekedja
35. Ställe där samer slår läger
36. Förtärde
38. Klumpig
39. Söker kaka sägs det
41. Större studentfest
44. Räcka
48. Ångfartygsbeteckning

Ärtigt Om "Ärtan", (Harry Sandberg, går det många historier, bl.a. denna:

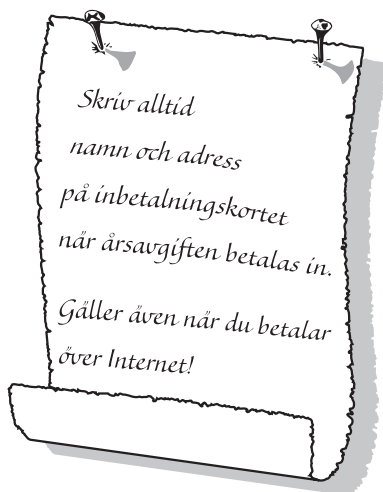
Foto: Lennart Hedlund

Den här historien har vi fått av "Biffen", som i sin tur fått den av Olle Danielsson, och den garanteras vara sann:

Väsby A-lag i fotboll hade en söndagsmatch på Östermalms IP och en del fans, bl.a. Ärtan, följde med. Ärtan började känna sig sugen och började spana efter ett matställe. Strax efter hittade han ett och sa till kompisarna: "Dit kan vi gå, där står det Krogmat", och så pekade han i en riktning. Kompisarna kollade. Och så kom deras kommentar: men för f-n Ärtan, där står inte Krogmat utan Korkmattor".

Ök- och smeknamn i Väsby, forts.

Betjänten
Brick-Jerker
Brö-Emma (lån från Rotebro)
Flygarn
Gisse
Knotten
Lång-Luven
Mjölök-Oskar
Olle-Puck
Prutten
Rulltårtan
Skäddarn
Skånskan
Spiskroken
Timpa
Tolan

Hyr lokal med atmosfär!

Upplands Väsby Hembygdsförening erbjuder Nedre Runby gårds LADUGÅRD till fest, konferens, dop, minnesstund, årsmöte, kurser m.m.

LADUGÅRDEN är en modernt utrustad och handikappvänlig lokal med plats för upp till 50 personer. Hörslina finns. Tillgång till kök med utrustning för enklare förtäring.

LADUGÅRDEN kan hyras privat eller av organisation för enstaka tillfällen eller terminsvis för återkommande verksamhet. Dock ej för dans eller ungdomsfester.

LADUGÅRDEN ligger på bekvämt avstånd från pendeltåg vid Upplands Väsby Hembygdsförening, Hagvägen 2/ Pukslagarvägen (Runby), Upplands Väsby. Det finns en stor parkeringsplats i anslutning till lokalen och busshållplatsen finns 150 m från entrédörren.

LADUGÅRDEN kostar att hyra:

Halvdag (max. 4 timmar)	250 kr
Heldag	550 kr
Terminshyra	250 kr/gång

UTHYRNING av lokal:

Gunborg Lejon, tel. 08 - 590 818 58

Siv Rydén, tel. 08 - 590 333 46

Upplands Väsby Hembygdsförening
Box 40, 194 21 Upplands Väsby
Hembygdsgården: Hagvägen 2 / Pukslagargatan
Telefon 08-590 826 40
Postgirokonto 29 81 91-8

STYRELSE 2004-2005

	Telefon
Kjerstin Björkman, ordförande	590 320 82
Ulf Gustafsson, vice ordförande, boställsvård	590 928 58
Kerstin Eriksson, sekreterare	590 331 65
Inger Nyström, kassör	590 820 93
Inga Lisa Gustafsson, registrator	590 336 42
Klas Lundkvist, ledamot	590 936 81
Barbro Kvist, ledamot	590 917 21
Lena Melin, kommunvald representant	590 849 28

ERSÄTTARE

Monica Berglind, Alf Björkman,
Arnold Härmark, Kerstin Kéry,
Gunborg Lejon, Vivi Wallin

MEDLEMSBLADET HEMBYGDEN

Inga Engdahl, ansvarig utgivare	590 300 20
Inga Lisa Gustafsson	590 336 42
Carin Törner	590 870 69

REVISORER ORDINARIE

Lars Eklund
Göran Sandberg

ERSÄTTARE

Barbro Fredriksson
Anette Ehrnholm

UTHYRNING AV LADUGÅRDEN

Gunborg Lejon	590 818 58
Siv Rydén	590 333 46

Valberedning

Roman von der Heide, Anna-Liisa Bergman, Solveig Flemmer